

instytucje w sposób oczywisty i poważny przekroczyły granice swych kompetencji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2342/2002 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2007, L 111, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Villa Alme przeciwko OHIM — Bodegas Marqués de Murrieta (i GAI)

(Sprawa T-546/08)

(2009/C 44/101)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Villa Almè Azienda vitivinicola di Vizzotto Giuseppe (Mansuè, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Massa i P. Massa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A. (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji R1695/2007-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2008 r. i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „i GAY” (zgłoszenie nr 4.458.295) dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy (nr 2.315.558) „YGAI” oraz wspólnotowe, graficzny (nr 1.707.729) i słowny (nr 1.699.412), znaki towarowe „MARQUES DE MURRIETA YGAY” dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Total przeciwko Komisji

(Sprawa T-548/08)

(2009/C 44/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— tytułem żądania głównego, stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w zakresie w jakim dotyczy ona TOTAL SA;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie — na podstawie art. 230 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— tytułem dalszego żądania ewentualnego, obniżenie — na podstawie art. 229 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— w każdym razie obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — Woski do wyrobu świec, w której Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ustalając ceny i dzieląc rynki wosków parafinowych w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i gaczy parafinowej w Niemczech.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów opartych na (lub zmierzających do):

— naruszeniu prawa do obrony i domniemania niewinności skarżącej, jako że zaskarżona decyzja narusza zakres stosowania tego prawa *ratione personae*, a także ze względu na nieprawidłowości proceduralne popełnione na etapie dochodzenia i z uwagi na zaprezentowane w samej decyzji rozumowanie mające charakter błędnego koła;

— sprzeczności uzasadnienia co do: i) konieczności zbadania, czy spółka dominująca rzeczywiście wywierała decydujący wpływ na swoją spółkę zależną; ii) zakresu kontroli, jaką spółka dominująca powinna sprawować nad swoją spółką zależną, aby można było przypisać naruszenie spółce dominującej;